

Cattleya angereri (Pabst) Van den Berg

Synoniem: *Laelia angereri* Pabst

Vindplaats

Deze *Laelia* wordt endemisch gevonden in de staat Minas Gerais (Brazilië) ten Noord-Westen van de stad Diamantina in de Serra do Mané Pinheiro.

Veelal tussen doornige struiken op ruwe kalkzandsteen houdende rotsen. Het terrein waar deze soort groeit heeft het aanzien van de Maquis in Zuid-Frankrijk. Nogal droog en met veel doornige struiken. De planten ontvangen hun vocht gedurende de hoogzomer door zware dauw. De hoogten waarop deze soort wordt gevonden liggen tussen de 800 en 1500 meter boven zeeniveau. 's Winters waait er een schrale, droge en koude wind door de invloed van het Antarctische continent en in het voorjaar en de vroege zomer valt er vrij regelmatig een pittige onweersbui.

Beschrijving

De flesvormige pseudobulben bereiken een lengte van 12 tot 20 cm. Ze zijn diep purperrood. Het enkele blad aan de top van de pseudobulbe heeft ongeveer dezelfde lengte als de pseudobulbe. De bladeren zijn aan de onderzijde van dezelfde kleur als de pseudobulben en aan de bovenzijde diepgroen met purperrode randen, bij een goede sterke belichting met een rood waas.

Vanuit de smalle spatha tussen de basis van het blad ontspringt de bloeiwijze met een lengte van tweemaal het blad. Ook de bloemstengel vertoont een lichtrode kleur en is niet echt groen. Er zijn één tot drie geledingen langs de bloemstengel met daarop een kleine bractee.

Aan de top van de bloemstengel ontwikkelen zich vier tot tien bloemen, deze staan aan een kort bloemsteeltje. Dit is inclusief het vruchtbeginsel nog geen 2½ cm lang. De bloemen openen zich over een periode van veertien dagen en ze staan dicht op elkaar en ze vormen op die wijze een mooie steenroodkleurige tros.

De diameter van de bloem is ± 4 à 5 cm. De lip is relatief lang, in ieder geval langer dan de lip van *L. milleri* Blum. De midden lob bij *L. angereri* is breed ei-vormig in uitgespreide toestand en eindigt in een klein scherp puntje. De zijlobben van de lip staan met een klein puntje naar buiten gericht.

Verwisseling mogelijkheden

Met *L. milleri* Blum Deze soort lijkt sterk op *L. angereri*, maar de bloemen van *L. milleri* Blum. zijn iets groter en hebben bredere bloembladen terwijl de lip van *L. angereri* relatief lang is, in ieder geval langer dan de lip van *L. milleri*

Cultuur

Zoals nagenoeg alle *Laelia*'s uit de Parviflorae sectie verlangt ook deze soort een zeer zonnige standplaats gedurende het gehele jaar. In het voorjaar en vroege zomer geven we ze volop water met een regelmatige bemesting waarin veel sporenelementen c.q. mineralen zijn opgelost. Het water mag niet zuur zijn, is dit wel het

geval, dan moeten we wat dolocal in het water oplossen om de pH-waarde wat op te voeren.

's Winters gematigde temperaturen aanhouden. Minimum temperatuur 10°C en bij een hoge luchtvochtigheid. de potkluit droog houden. Anderzijds in een droge omgeving regelmatig de nevelspuit hanteren en ook bij droog en schraal weer, als de kachel volop brandt, één à tweemaal per maand watergeven om het indrogen van de pseudobulben te voorkomen.

De planten kunnen we het beste oppotten in pure zwarte osmunda. Dit droogt snel en kan wat de waterhuishouding betreft weinig ongelukken veroorzaken. We nemen een niet al te grote pot, maar groot genoeg opdat de plant de eerste twee jaar vooruit kan.

Bloeitijd

De bloeitijd valt in het vroege voorjaar - bij ons op het noordelijk halfrond is dit einde maart - begin april.

Wetenswaardigheden

Lealia angereri werd voor het eerst ontdekt in augustus 1971 door Ernst Angerer en daarna beschreven door Dr. Guido Pabst in Bradea (Vol. 1-39, pag. 152 - 1975). Z'n vindplaats is lang geheim gehouden maar in de loop van 1980 herontdekt.

Bron:

Orchiteek N.O.V.

Bijlage van Orchideeën april 1989

Tekst: L.J.M. Janssen

Foto: L.J.M. Janssen